

PO STARÝCH CESTÁCH

Dnes měla naprosto odlišné představy o trávení volného času. Rozhodla by nepohrdla třeba wellness víkendem někde v lázních v ohvě zdi kovaném hotelu s možností zajít na manikúru a nechat si udat nové nehty. Tyhle má už pátý den a ne jak ji předstaly bavit.

Zrovna sem se jí moc nechtelo. Dovedla si to naprosto přesně představit. Přece už několikrát na podobných akcích s Filipem byla. Stále to stejné: divné blbky v dlouhých neforemných sukních se zplihlými vlasy, bez sebemenšího líčení, jak dlouze diskutují o složení marmelády, jejíž recept vyetly někde v pamatníku po babičce. Co v dala naprosto přesně bylo to, že je nechápe. Chtěla jí být dležitá? Je to móda? Nebo to vše myslí vážně?

Ale Filipa stále více jejich zcestný svět přitahoval. Tak trochu si tenhle festival „Po starých cestách“ vynutil. Poněkud ji to zaskočilo, zvlášť když s nimi tráví sobotu Honza a Ivetka. Vídat se s nimi celý týden v práci a pak ještě o víkendu jí nepřipadá jako skvělý nápad zamilovaného muže. Ale rozhodla mu nechtěla odporovat. Moc dobře ví, že tudy cesta nevede. Umí hrát tu oddanou holku, která uvítá každý jeho nápad a názor jako to nejužasnější, co mohl právě vymyslet. Ví, že s ním musí manévrovat pamalu, ale chytře.

Procházel kolem stánků s šitými panenkami, malovanými hrnků, há kovaných nesmysly, děvčinými hračkami a talíři. Dovedla mýsa. Koryto ti synek udatlá.

Na toaletu zkontrolovala stav svého make-upu. Mírně se přepudrovala. Musela dávat pozor, aby se nedotkla svých nových vlasů. Jsou dokonalé! Sice drahé, ale co dnes není drahé? Je sama se sebou naprosto spokojená. Připadá si jako překrásná panenka mezi neotesanými poleny, se kterými si hrál malý Bobeš. Přece jen je na akcích tohoto druhu něco dobré – její krása je patrná mnohem více v kontrastu se zjevem těchto podivných žen. Má pocit, že záplavou celého prostoru.

Filip to jistě vnímá a stále více se ujišťuje, jak nádhernou holku sbalil. Sbalil... Lehce se usmála při téhle myšlence. Ano musí ho nechat žít v představě, že ji sbalil. Že ji ulovil. Nikdy se nesmí dovědět pravdu. Nikdy se nesmí dovědět, že to bylo přesně naopak. V mužích se musí tak ne jako šikovně přestavovat dojem, že to oni jsou přivodci. Všechno. Znovu se usmála při vzpomínce na to velké vítězství. Po starých cestách! Kdybych mohla, to byste koukaly, holčičky, jak bych obohatila svým receptem váš festival.

„Leni, pojď se podívat. Možná to budeš brzy potřebovat,“ zamilovaná na ni mrknul.

„Copak tady mají krásného?“ předstírá zájem a prodírá se hloučkem mladých žen. Co ho zase tak nesmírně uchvátilo, že to musí ihned vidět i ona?

„Sleduj,“ usmál se a kývnul k dívce s dítětem.

„A pak se ty plínky takhle srovnají, používám neb lené, no a teď už je můžete vložit do plenkových kalhotek.“

Ivetka na ni významně koukla.

„Filip už chce dítě?“

„Asi.“

„Jé, to je krásný.“

„No, to je,“ řekla ironicky.

„Ne říkáš to moc nadšeně. Přitom si ještě nedávno vlezla do každého kóru.“

To jsem byla přece blbá.

Teď ví zcela jistě, že se do té hotovosti rozhodně hrnout nebude. Prostě potěší omezit tímto způsobem totálně svůj život nerozumí. Tyhle o přirozené úloze ženy i tikotu biologických hodin jdou mimo ni. Přece všichni snad nemusejí mít děti! Vlastně k tomu mít dítě nevidí jediný důvod.

„Ale jak jsem řekla, ty látkové plínky budete používat minimálně, bezplenková metoda opravdu funguje,“ usmívá se žena na spokojené dítě, které si prohlíží svoje ručičky a roztomile žvatlá.

Bezplenková metoda! Taková blbost!

„Je to hlavně o komunikaci mezi vámi a dítětem – poznat signály, které miminka dává před výlučným. Vznikne tak mezi vámi úzký vztah. A vaše dítě bude klidnější, nebude mít opruzeniny. Jen nezaťete, když někdy přijdou dny, kdy se všechno převrátí naruby a vznikne komunikační šum,“ směje se maminka.

Opruzeniny? Vy s tím nadlétáte. Tak na to snad mají v lékárně krémy, ne?

Pravě.

„Krásná holčička, jako panenka,“ říká Filipovi a tváří se co možná nejšťastněji. Zamrká tak rychle, až cítí drobný přechýlen kolem očí.

Ošklivé opíje to je. Z toho nevyroste, to je jasné.

„Naše prababičky používaly při praní toto mýdlo s jelenem, žádné účinné prací prášky jako my. Jejich děti neměly alergie ani vyrážky v takové míře jaké mají děti dnes.“

Filip ji táhne za tyto slovy, jakoby byl přitahován nějakým ohromným magnetem.

„Na přípravu mýdlového slizu budete potřebovat pouze jádrové mýdlo a sodu. Mýdlo nastrouháte na struhadle.“

„Není to nějak ujetý, miláčku?“ obrací se na Filipa.

Ale ten má v očích jiskřičky zájmu a sleduje strouhání mýdla jako nějaký divák, takže ani nevnímá, že se ho na něco ptá.

„Navíc tímto zpřesním se s vámi jak naši matka přirodu, tak finance.“

Snad má proboha nebude jednou nutit strouhat mejdlo! A má že se to dát vbec do mixéru? Když už v dci vymyslí super prací prášky, lidi si vezmou struhadlo a strouhají mejdlo! Ona by se ta vaše matka přiroda z těch fosfátů nezbláznila, když to neudělala doteď.

„Za chvíli zařídím tu podnikárku o ekologických aktivitách, má-li bychme ještě něco sníst,“ organizuje Honza.

Zamilovala se do Filipa snad hned první den, když nastoupila do práce. Prováděl jí nejdivnější výrobu, pak skladem, oddělením fakturací.

„Tak tady máte svůj stůl a počítač,“ řekl jí tehdy.

Cítila jak moc je jeho přítomnost ve firmě důležitá, jak si ví se všemi problémy, které se naskytnou při provozu, rady. Bože, byl tak chytrý a vysoký a krásný a sympatický. Prostě božský!!!! To vše na ni působilo jak koncentrované afrodiziakum. Byla své sestřině Ivetě neskonalé vděčná za to, že jí nabídla o volném místě ve firmě, ve které pracovala.

„Jé – ochutnávka marmelád!“

„Teda vypadají úžasné! Malinová, borůvková... dokonce rakytníková.“

Dokonce – bez té snad nemůžeme žít.

Honza, Filip a Ivetka se vrhají na malé pohárky s marmeládami, jakoby týden nejedli.

„Tak to je luxus!“ vykřikuje Filip.

Luxus?! Luxus bude až má vezmeš do Pařížské, miláčku. A nemyslím na procházku, samozřejmě.

„Jsou skvělé úplně všechny. Dělala jste je sama?“

„Ano,“ kývla dívka ve lněných šedých šatech s dlouhými vlasy spletenými do copu.

„Jsou samozřejmě bez barviv a konzervantů.“

On se na ni klidně usmál. Ale ne jen tak nějak normálně. Co si myslí? Ale tahle je naprosto neškodná, taková šedivá myška.

„Leni, jakou chceš?“

„Já je nejím,“ odsekla.

To víš, já budu jíst nějaký mišmaše týhle šmudly umolousaný, která nemá čím zaujmout, a tak vaří borůvky. Pro mě, když si můžu kdykoliv koupit normální marmeládu v normálním obchodě? Asi má nějaký barvivo. No, bůže.

Když se k ní choval Filip i po měsíci stále stejně odtažitě a komisi, byla zoufalejší a zoufalejší. Chtěla ho. Chtěla ho moc.

„Nevíš, jestli má nějakou holku?“ zeptala se tehdy Ivety.

„Filip? Tak na toho si nech zajít chuť, holčičko. Prý plánuje zásnuby.“

Tenkrát ji poprvé napadlo, že to až tak moc nevádí, ale záhy si řekla, že ho bude muset vyhnat z hlavy.

„Lenko, co si dáš?“

Přijela o níma nabídku jídla.

Nastavovaná kaše, škváčky, jáhlový nákyp se sušenými švestkami, buráčky, kváskový chléb, kopřivová šalátka,...

Co to je za blafy? Jsou to vůbec jídla?

„Nevím, asi nějaký salát.“

„S pohankou a sojanézou?“

„Pěšáček.“ Po ní jsem jiněm od rána netoužil.

Přesouvám se na terasu, co není terasa, ale jen malý travnatý plácek s dřevěnými lavicemi a stoly. Nese si talíř a nevědomky na něj zírá. Těhle kejdlíkají salát? Vypadá to jako, že už to někdo jedl. Snad jí nebude zle. Vysoké jehly jejích lodíček se zabodávají hluboko do mokrého trávníku a nechávají za sebou malé krátery. Honza poznamenává něco o tom, že by si ji mohli vlastníci pozemku pozvat až budou potřebovat něco zorat. Všichni tady se tupě smejí.

„Mohla sis vzít tenisky,“ říká Filip, když se k jejich salvám smíchu nepřipojí.

Poslední dobou ji zaráží, jaké nesmysly má že Filip vypustit z pusy. Tenisky? K tomu, co má na sobě? Je snad Ivetka, která je schopná zkombinovat nezkombinovatelné? Je snad nějaká taková...? Rozhlíží se kolem. Jediná obula lodíček. Ostatní dívky a ženy mají v tšinou sandály. Někdy je bosých, na patkách ztvrdlou kůži. Odporné! Prostě pravda.

„Pozor!“

Dívka od vedlejšího stolu se jí vrhá pod nohy a bere do dlaní velkého lesklého brouka.

„Málem si ho zašlápla.“

Komu tykáš, ty náno?

„Aby se nezbláznila kvůli takový hav ti,“ procedí mezi zuby a vyfoukne z perfektně orámované pusy vzduch až se jí zalíní vyžehlená ofina.

„Promi, ale musím ti říct, že jsi poslední dobou taková úplně jiná – nepřátelská.“ konstatuje suše Iveta.

Já a nepřátelská!

Místo odpovědi hodí po Ivetě pohrdavý pohled.

„A kdo mě přemlouval a jdu taky k ochráncům zvířat?“ diví se Iveta.

„Nehroť to, proboha.“

Iveta vypravuje klukům, jak ještě před pár lety s Lenkou šly potéek za chalupou jejich babičky a zachraňovaly žáby u silnice.

Bože, nudily jsme se asi, tak jsme vymýšlely podobné nesmysly. Co jsme taky mohly v té době dělat?

„A když jsme byly malé holky, Lenka se jednou přes výslovný zákaz babičky dostala na půdu, kde tenkrát ještě nebyla elektrika. Přes pavouky, myši, duchy a strašidla se probíjela k malému oknu, chytila zabloudilý motýl a zase se přes ty netvory musela dostat zpět. To vše kvůli těm bláskům. Prostě se na to nemohla dívat, jak se tam bezradně plácají za oknem.“

„Už jsem našla jiná. Normální.“

„Mohla si klidně stát nenormální, miloval bych tě ještě víc, lásko.“

Cože? Co je to za přehlouplou poznámku?

„Tebe snad miluješ málo?“

„Ale ne.“

„Ne, pokej, to mi vysvětlí.“

„Co ešíš? O nic nejde. Skoro.“

Jak o nic nejde? Jak skoro?

Když jí poprvé Iveta řekla o kouzlu, kterým se dá přivolat láska, vysmála se jí. A vůbec jí ten její nápad nepřekvapil, je to přece naivka každým coulem. Ale později, když slyšela na Frekvenci 1 na toto téma zasvěceně mluvit jednu ženu, a potom, když o tom četla na netu, začala chápat, že některé divné věci prostě mohou fungovat. Není třeba pátrat po .

Iveta tenkrát p inesla ze sklepa sešit s tmavými tvrdými deskami, na kterých bylo dív í jméno jejich babi ky. Nev íla, že se mohla ta stará v c tak dlouho zachovat.

„A tady to máš,“ vyk íkla nadšen a zabodla sv j krátký prstík do otev ené stránky. „Do m síce se zárukou. Babi ka bude mít p ece s d dou p íší rok diamantovou svatbu. Prost to funguje!“

Zb žn p ejela ádky o ima.

Pta í oko? Netopý í trus?

A ty byliny posbírat za úpl ku o p lnoci?

„P ijde mi to divný! Ale nech mi to tu, jsou tady i recepty.“

Tehdy se myšlenka, že zasnuby Filipa nejsou žádnou velkou p ekázkou, objevila znovu.

V tší nudu než poslouchat tohodle týpka fakt už dlouho nezažila. D s. Už ty icet minut mluví o bakteriích, které sežerou hovno. Všichni tady z ejm museli opravdu zešílet. V bec to nechápe, nic kolem. Nejrad ji by okamžit zmizela n kam do civilizace mezi normální lidi.

Rozhodn musí eliminovat další vliv t chto blázn a jejich p íblblých výmysl na Filipa. Nedovede si p edstavit, že by v jejich dom , který si jist už brzo nechají postavit, byly podobné nesmysly. Vzdát se dobrovoln všech t ch krásných v cí, kterých jsou plné obchody? I když zrovna tu isti ku by mu mohla povolit, aby m l pocit, že o n em rozhoduje. Vždy je to jedno, kam poputují jejich výkaly a co se s nima stane. A si je klidn ty bakterie žerou, i když je to nechutný. Ale všechno ostatní musí rozhodn nechat na ní, jinak to bude u nich doma vypadat jak ve st edov ku n kde na dvo e. N které ásti domu už úpln vidí-t eba kuchy ská linka – lesklá fialová barva s ernou pracovní deskou. V takové kuchyni možná jednou i n co uva í. Nebo oh eje. V mikrovlnce.

Chlápek se rozjel a mluví a mluví.

„Tak já t eba vodu po koupání nevypustím. Splachujeme s ní záchod nebo umyjeme boty.“

Už nem že ty kecy poslouchat, vrtí se na d ev né lavici bez op radla.

„Cht la bych presso:“

„Taky bych si ho dal. Dojdeš tam?“

„Cože? Já?“ vyletí uražen .

„Když t to tu nebaví...“

Perifern zaregistrovala Honz v pobavený úsm v a Ivet inu vyd šenou tvá . Filip má z ejm pot ebu p edvést jim, jak ji má vycvi enou. Tak to ne!!! Už je toho dnes n jak moc! Vstala a šla rovnou k východu. Co si o sob myslí, hošánek? Ona p ece m že mít takových jako je on

deset na každém prstu. Iveta za ní bží a křiká: „Lenko, že ty jsi to kouzlo udělala? Na Filipa, kterej byl zadanej? Plánovali zásnuby, miminko. Teď mi to došlo. Proto jsi taková.“

„Co řešíš, hysterko?“

„Ty jsi to nedočetla na další stránku, že jo? Že jo? Tam je to varování! Ty jsi to nedočetla!“

vykřikuje přerývavě a teší se o ní.

„Kašlu ti na podobný nesmysly. Já nic takovýho nepotřebuju. Každý kluk po mě šílí, Ivet, i bez kouzel. To jistě nelze přehlédnout. Závídíš, viď?“

Odchází a nadává si, že sem včera chodila. Cvoci! Magoi! Blbosti! Pitomosti! Kraviny! Voloviny! Pravdě!

Na ulici zamává na taxíka a zašklebí se na Ivetu, která stále něco křiká a lomí rukama. V kavárně vytáhne z kabelky cigarety, zapálí si a usrkne kávu. Když si všimne, že jí servírka nepřinesla automaticky i sklenici vody, ukázkově ji seve, až málem ochrptí. Druhá jedna neschopná. Bude si na ni rozhodně žovat. Sáhne po telefonu, zkontroluje zprávy a mail. Určitě tam má nejméně tři omluvné od Filipa. Jen si je přečte. Nebude odpovídat hned. Možná až zítra. Jen ať se trápí. Ať se poádně vytrěstá. Tohle si přece nemůže přiznat dovolit, chlapečkům. Dlouhými nehty vyuká jméno, heslo. Zírá na nepřetvářené maily, které ještě nesmazala.

Dám ti chvilku. Však ty se ozveš a budeš žebrot. Znovu potáhla z cigarety. Co to tele Iveta blekotala za ptákoviny? Jaký varování? Až přijde domů, musí se podívat do sešitu.

Venku za jiná přšet, domů to má jen kousek, ale přesto roztáhne deštník, aby jí nezkreply vlasy. Telefon v kabelce oznamuje příchozí mail. Ale, tak už přišel, už dolejší. Zbrkle se vrhá pro telefon. Jméno. Heslo. Cože? Výprodej parfémů? Zápasí s deštníkem, telefonem a kabelkou, nevidí, že vchází přímo na silnici, kudy právě projíždí auto. Už nikdy se nepodívá do starého špinavého sešitu. Už nikdy se nedozví, že na další stránce hned za popisem kouzla je krasopisným písmem napsáno:

VAROVÁNÍ

Však budeš-li chtít odloučit chlapce již zadaného, a použiješ-li toto kouzlo, zle se ti povede. Zlý duch vstoupí do tebe a tvou duši ovládne. Vše zlé, co v tobě jen zárodkem sídlí, se znásobí a poroste. Vše dobré v tobě zanikne. Nebude ti pomoci. Nebude ti pomoci!!!